

Ս Ե Ր Ո Վ Բ Է Ս Ե Ր Ք Մ Ա Ն Ո Ւ Կ Ե Ա Ն Ի

Յ Ի Շ Ա Տ Ա Կ Ի Ն

Առանց «մնաք բարով» ինչպէ՞ս մեկնիլ դուն կրցար,
Ա՛խ, այնպէս եմ վշագոծ ... Զէ՞ որ ինծի խոսացար
Թէ պիտ' գայիր դուն նորէն ... բընաւ չէի ըստասեր,
Որ զիս այսպէս խաբէիր, հուսկ մեկնէիր անհարբեր:

Վշացուցիր զիս թէպէ՛ս՝ երբաւ բարով դուն սակայն,
Պարմանութեանս, մանկութեանս եւ ծերութեանս բարեկամ.
Ասողիկին, Հայրիկին, Հայկազունին բարեւ տար,
Երազին մէջ գէթ, ըսէ, չէի՞ն կրնար այցի գալ:

Ըսէ, թէ շատ չըմընաց որ միանամք մենք նորէն,
Հազար-հազար ձեւերով, մեր մշտական տարբերէն՝
Մայր Բընութիւնը պիտի զանգէ մեզ նոր ձեւերու,
Ի՞նչ զիտես թէ պիտի մենք չըզգանք բուրմունքն իրարու:

Ըսէ՛, թէ զերթ վարդ, շուշան պիտ' հովիտներ զարդարենք,
Ծառերուն մէջ ցայգն ամբողջ հսկում պիտի կատարենք,
Զըլլա՞յ խորհին թէ եկանք-անցանք աշտպէս անիմաստ,
Բնութեան Ոգին չի բըւիր ունայնամիտ, սընտապաշտ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

8/2/84 — Խրուսապետ